

כל העומד לזרוק כזרוק דמי -

Anything that is awaiting sprinkling, is as if it was already sprinkled

Overview

The גמרא explained why it is considered a שחיטה ראויה, even though the דם was נשפך, because כל העומד לזרוק כזרוק דמי; therefore, it is a שחיטה ראויה. Our תוספות reconciles גמרא with a seemingly contradictory גמרא.

asks: תוספות

תימה דבפרק אותו ואת בנו (חולין דף פ,א ושם) אמר רבי אושעיא -

It is astounding! For in the פרק אותו ואת בנו ר"א stated -

כולה מתניתין¹ דלא כרבי שמעון כולי עד קדשים בפנים -

‘Our entire משנה is not like ר"ש, etc. see there until קדשים בפנים, etc. (on פ,א,א) -

מכדי שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה -

Since we know that ר"ש maintains that a שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה, so by -

קדשים נמי שחיטה שאינה ראויה היא דכל כמה דלא זרק הדם לא משתרי בשר² -

as well, it is a שחיטה שאינה ראויה, for as long as the blood was not sprinkled, the meat of the קרבן is not permitted to be eaten –

שני³ אמאי סופג את הארבעים ופסול כלומר דחשבינן ליה לקמא כאילו קטליה -

So why does the second one receive forty lashes and the second קרבן is פסול; the meaning of this question is, we consider the slaughtering of the first animal (let's say the mother) as if he killed her (but was not שוחט her), since שחיטת קדשים by definition is a שחיטה שאינה ראויה -

והוה ליה שני כשר גמור⁴ -

So, the שחיטה of the second animal (let's say the son) is completely כשר, this concludes the remarks of ר' אושעיא. Now תוספות continues with his question -

ואמאי חשיב ליה שחיטה שאין ראויה נהי דלא משתרי בשר אלא בזריקת הדם -

¹ The משנה (on פ,א,א) concerning the prohibition of אותו ואת בנו reads as follows; קדשים בחוץ, הראשון חייב כרת ושניהם; חולין בפנים, שניהם פסולין והשני סופג את הארבעים; קדשים בפנים, הראשון כשר ופסול והשני סופג פסולים ושניהם סופגים את הארבעים; חולין בפנים, שניהם פסולין והשני סופג את הארבעים; קדשים בפנים, הראשון כשר ופסול והשני סופג את הארבעים ופסול.

² This means that all שחיטת קדשים are to be considered a שחיטה שאינה ראויה, since the meat cannot be eaten after the שחיטה; only after the זריקה, so the שחיטה is אינה ראויה and שמה שחיטה.

³ This is referring to the last case (in footnote # 1) ופסול את הארבעים ופסול. The word קדשים בפנים הראשון כשר ופסול, והשני סופג את הארבעים ופסול. The word שני refers to the second of the two, if the mother was נשחט first, the בן is the שני, who is prohibited to be נשחט on the same day as his mother was נשחט.

⁴ The prohibition of אותו ואת בנו is as the תורה writes (ויקרא [אמור] כב,כח) that וישור או שה אותו ואת בנו לא תשהטו ביום אחד. Therefore, since by definition the שחיטה of the first animal (שחיטת קדשים) was not a שחיטה ראויה, one can be שוחט the second animal, so why is there a חייב מלקות and why is the second קרבן invalid?

But why is the first שחיטה considered a ראויה?! Granted that the meat (of the first קרבן) is not permitted, only after the blood was sprinkled -
הלא משעת שחיטה הוי כזרוק דכל העומד לזרוק כזרוק דמי -

Nevertheless, from the time of שחיטה, it is considered as if it was sprinkled (so the first קרבן was a ראויה) **since כל העומד לזרוק כזרוק דמי**, so what does ר' אושעיא mean?! If we maintain (as the גמרא maintains here) that כל העומד לזרוק כזרוק דמי, the שחיטה of the first animal is a ראויה (even if it is שחיטת קדשים), since כל העומד לזרוק כזרוק דמי!

answers: תוספות

ומפרש רבינו תם דרבי אושעיא לית ליה כל העומד לזרוק כזרוק דמי -
כל העומד לזרוק ר"א explains that ר"א does not agree with this concept that
- כזרוק דמי

אלא סבירא ליה כתנא קמא דמתניתין דהתם (דף פ"ב, ב) דתנן השוחט ונמצאת טריפה -
Rather he agrees with the ת"ק of the משנה there, where it states, 'one who is
שוחט and it turns out to be a טריפה, the rule of אותו ואת בנו does not apply; similarly -
השוחט פרת חטאת רבי שמעון פוטר דלא מחייב משום אותו ואת בנו -

One who is שוחט a cow for the אדומה, פרה according to ר"ש he is exempt, for he
is not liable for transgressing אותו ואת בנו -

דשחיטה שאין ראויה היא⁵ ולית ליה כל העומד לפדות⁶ כפדוי דמי -
כל העומד לפדות כפדוי ר"ש does not maintain **שחיטה שאינה ראויה** **Since it is a**
- דמי

והתם⁷ בגמרא פריך עלה מההיא דפרה מטמא טומאת אוכלין⁸ ומשני פרת חטאת אינה משנה -
And there the גמרא challenges this משנה from that ברייתא which states that a פרה
can become טמא like other food becoming טמא, and the גמרא answers, 'The משנה
of פרת חטאת, which does not agree to כל העומד, is not a correct משנה; that is the view
of the גמרא there -

אבל רבי אושעיא סבר דאדרבה מתניתין דהתם עיקר וההיא דפרה ליתא -
However, ר"א maintains on the contrary that the משנה there is the main ruling
(and we do not assume that כל העומד לפדות כפדוי דמי), and the ברייתא regarding the
- פרק of a טומאת אוכלין should be deleted

⁵ The שחיטת פרה אדומה is not a ראויה, since the פרה is burnt, but not eaten.

⁶ A פרה אדומה can be redeemed even after the שחיטה, in which case it may be eaten. If we would maintain כל העומד לפדות כפדוי דמי; however, from that משנה it is apparent that we do not say כל העומד כפדוי דמי.

⁷ See previous זריקה (TIE footnote # 8). שם פ"ב, ב.

⁸ ר"ש maintains that there is no טומאת אוכלין if the food is בהנאה. However, by a פרה אדומה since it can be redeemed, we say כל העומד לפדות כפדוי דמי and it is מקבל טומאת אוכלין (after it was נשחט). This contradicts the משנה, which does not maintain כל העומד כפדוי דמי (see footnote # 6).

offers another answer:

ועוד יש לומר דקסבר רבי אושעיא כיון דלא אמרינן כזרוק דמי עד שיתקבל בכוס -
And additionally, one can say; that ר"א maintains, since we do not say that כל
העומד לזרוק כזרוק דמי, unless the blood was received in a cup -

כדמשמע בפרק קמא דפסחים (דף יג, ב ושם) דמצוה הוא להמתין מלזרוק -
As is indicated in the first פרק of פסחים, that it is a מצוה to hold back from
sprinkling the blood -

עד שתקבל כל דם הנפש הלכך בגמר השחיטה שעדיין לא נתקבל כל הדם -
Until the entire life blood is received in a vessel; therefore, at the completion of
the שחיטה, where the entire blood was not yet received in the vessel -
לא אמרינן כזרוק דמי -

— שחיטה שאינה ראויה כזרוק דמי, so therefore it is a ראויה —

A third solution:

ועוד יש לומר דקסבר רבי אושעיא דאפילו הוי כזרוק בשעת שחיטה -
And furthermore, one can say that ר"א maintains that even if it is considered
sprinkled at the time of the שחיטה, nevertheless -

כיון דבשחיטה לחודה לא משתרי בשר אלא מחמת דהוי כזרוק -
Since the meat does not become permissible on account of the שחיטה exclusively,
but rather it is permitted because the blood is considered sprinkled, therefore -
לא הוי דומיא דטבוח טבח והכך⁹ ושחיטה שאין ראויה היא -

— שחיטה שאין ראויה, טבוח טבח והכך, and it is a ראויה —

In summation; תוספות offers three opinions as to the view of אושעיא: 1) he disagrees with the concept of 'כל העומד וכו'; 2) he agrees to it, but only after the דם was received in the כוס; 3) he agrees to it, however it still remains a שחיטה שאינה ראויה, since it is the potential זריקה which is מתיר, but not the שחיטה exclusively.

תוספות explains why he prefers the last two answers which maintain that ר"א agrees that we do say 'כל העומד וכו' (as opposed to the first answer which maintains that according to ר"א we do not say 'כל העומד וכו'):

ואתני שפיר דבריש המנחות והנסכים (מנחות דף קא, ב ושם) פריך ליה לרבי אושעיא -
And it works out well (according to the last two answers), for in the beginning of
— ר"א challenges גמרא, פרק המנחות והנסכים

---

⁹ מ.ג.ס. This is used as a prototype of a שחיטה ראויה. In this instance it was just the שחיטה that made the meat permissible to be eaten (without any involvement of sprinkling).

מכדי שמעינן ליה לרבי שמעון¹⁰ כל העומד לזרוק כזרוק דמי¹¹ כולי -

Since we have heard that ר"ש maintains כזרוק דמי לזרוק כזרוק, etc.

ומיהו סוגיא דשמעתין חשיב ליה שפיר שחיטה ראויה וכן במסקנא דהתם¹² -

However (even though ר"א maintains that it is a שחיטה שאינה ראויה¹³, nevertheless), our גמרא properly maintains that it is a שחיטה ראויה, and similarly the גמרא in the conclusion there in חולין also maintains that it is a שחיטה ראויה -

comments: תוספות

וכי היכי דפריך התם¹⁴ ארב המנונא הוי מצי למפרך לר' אושעיא -

- ר"א could have challenged גמרא ר"ה there challenges גמרא And just as the
וכי היכי דמתרץ לרב המנונא הוי מצי לתרץ לרבי אושעיא -

And just as the גמרא answered for ר"ה, it could have also answered according to ר"א -

דהא דלא מוקי מתניתין¹⁵ כרבי שמעון -

ר"ש like משנה ר"א does not establish the reason Since the

משום דלרבי שמעון שני אין סופג את הארבעים דהוי ליה התראת ספק -

Because according to ר"ש, the second one does not receive forty lashes (מלקות) because it is a התראת ספק -

¹⁶ offers an alternate approach: תוספות

ורבינו תם לא גרס ושני אמאי סופג את הארבעים ופסול¹⁷ -

¹⁰ We see that the גמרא is asking on ר"א and assuming that according to ר"ש we do say 'כל העומד וכו'. According to the first answer of תוספות how can we understand this גמרא, since the first answer assumed that ר"א disagrees with the concept of 'כל העומד וכו'. However, according to the last two answers, ר"א agrees that ר"ש maintains 'כל העומד וכו' (under certain circumstances).

¹¹ The question on ר"א was, why is there no טומאת אוכלין for מנחות שנתפגלו, since they could have been redeemed and כל העומד לפדות כפדוי דמי. See previous זריקה (TIE footnote # 8) תוס' ד"ה והלא זריקה.

¹² חולין פא,א.

¹³ The two last answers explained that even though 'כל העומד וכו', nevertheless it is a שחיטה שאינה ראויה.

¹⁴ שחיטה שאינה ראויה, since it is a קדשים by אותו ואת בנו of איסור, since ר"ש stated that according to ר"ה there is no איסור. רב המנונא. חולין פא,א. The גמרא challenged רב המנונא from a ברייתא which states that there is an איסור of אותו ואת בנו by קדשים (even) קדשים by אותו ואת בנו for חיוב מלקות, since it is a שחיטה שאינה ראויה. ר"ה answered that רב המנונא meant that there is no חיוב מלקות. ר"ה stated that according to ר"ש, we are not sure whether the דם will be נזרק (so it is a שחיטה ראויה), or not (so it is not a שחיטה ראויה). See previous זריקה (TIE footnote # 14) תוס' ד"ה והלא זריקה.

¹⁵ This is referring to the last case of the משנה cited in footnote # 1, where it states that the second one (by אותו ואת בנו) receives מלקות. ר"א states that this cannot go according to ר"ש, for it is a שחיטה שאינה ראויה. The גמרא could have asked on ר"א from the ברייתא (see footnote # 14), just as it asked on רב המנונא. The גמרא then could have answered the same answer that the reason why the משנה, which states that the שני סופג את הארבעים cannot go like ר"ש because it is a התראת ספק.

¹⁶ We have just concluded that the reason the משנה cannot follow the view of ר"ש is because regarding the second שחיטה, it is a שחיטה שאינה ראויה (but not because the first שחיטה was a שחיטה ראויה). See footnote # 15.

¹⁷ קדשים בפנים, הראשון כשר ופסול, והשני סופג את הארבעים ופסול, (עא,ה) which states, (חולין פ,ב) that ר"א stated (in חולין פ,ב) that the משנה cannot go according to ר"ש; we cite the גמרא there: 'מכדי שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה'.

And the ר"ת is not גורס (in the words of ר"א), 'and why does the second one receive lashes, and the קרבן is פסול'; the ר"ת is not גורס the word 'ופסול' -

דשני כבר נפסל דשחיטה ראשונה שחיטה ראויה היא -

For the second קרבן was already נפסל, since the first שחיטה is a ראויה -

כיון דנזרק הדם בהכשר והוי שני מחוסר זמן -

Since the blood was already sprinkled, so the second קרבן is a מחוסר זמן, and therefore is פסול; so, we cannot be גורס the word, 'ופסול' -

אלא גרסינן אמאי סופג את הארבעים ותו לא -

Rather we are only גורס, 'why should he receive lashes', but no more (not the word 'ופסול' -

ומן השני דייק דשחיטה שאינה ראויה היא¹⁸ -

And the inference of ר"א was from the second קרבן, for since it is a שחיטה שאינה -
ראויה (for perhaps they will not sprinkle the blood) -

ואמאי סופג את הארבעים הא הוי ליה התראת ספק דשמא לא יזרוק -

So why should he receive מלקות; it is a התראת ספק, for perhaps they will not be זורק the דם -

וכזרוק לא הוי כיון דאין מצוה לזרוקו -

And we cannot say that כול העומד לזרוק כזרוק דמי, since in this case there is no מצוה, to sprinkle the דם, since by the second קרבן it is בנזק -

ופריך פשיטא דהכי איתא דהיאך ילקה דהא התראת ספק היא -

And the גמרא there asks; 'this (which ר"א teaches that the משנה is not according to ר"ש) is obvious that it is so, for how can he receive מלקות, it is a התראת ספק -

ועוד¹⁹ דאסור לזרוק הדם ופשיטא דלא תגמר השחיטה -

And additionally, it is forbidden to sprinkle the blood, so obviously the שחיטה will not be completed -

ומשני קדשים כולי והשתא²⁰ ארבי אושעיא לא מצי פריך מידי אלא לרב המנונא:

The ר"ת deletes the word 'ופסול'. According to our גירסא there are two reasons why the משנה cannot go according to ר"ש, first why does he receive מלקות, and second why is the קרבן פסול. Presumably both questions arise since the first שחיטה is not a שחיטה ראויה (since the דם was not yet זורק), therefore there is no מצוה בנזק by the second קרבן, and it is a קרבן כשר. However now that we are saying that ר"א only meant that there should be no מלקות for או"ב, since it is a התראת ספק (see footnote # 16), but there is an איסור, so why is there a question on the פסול of the second קרבן; it is פסול because of או"ב. The ר"ת addresses this issue.

¹⁸ When ר"א stated שחיטה שאינה ראויה היא (see footnote # 17), he was not referring to the first קרבן (which in fact is a שחיטה ראויה since הדם, נזרק, etc.) but rather to the second קרבן, when at the time of the התראה we are unsure whether the דם will be זורק, therefore it can be considered a שחיטה שאינה ראויה.

¹⁹ It is not only a 'maybe' they will not sprinkle the blood, but rather it is assumed that they will not sprinkle the blood, since the קרבן is פסול on account of או"ב, so it is אסור to sprinkle the דם.

²⁰ Now that we are saying that ר"א never claimed that according to ר"ש it is a שחיטה שאינה ראויה, but rather that there should be no מלקות for או"ב on account of התראת ספק, the question on ר"ה does not apply to ר"א. See footnote # 16.

And the גמרא there answered, 'קדשים, etc.';²¹ so now the גמרא could not have asked anything on א"ר, only on ר"ה.

Summary

We can either assume that רב אושעיא disagrees with the concept of כל העומד, or he (partially) agrees and nevertheless it is a שחיטה שאינה ראויה. Alternately א"ר was only referring to the second שחיטה that it is a התראת ספק, so there should be no מלקות.

Thinking it over

According to 'תוס' first answer רב אושעיא does not subscribe to the concept of כל העומד. How can א"ר explain this משנה that קדשים שחייב באחריותן he is liable for ד' וה' ש' according to ר"ש. Seemingly it is a שחיטה שאינה ראויה, since the דם was not נזרק, and we do not maintain כל העומד לזרוק וכו'!²²

---

²¹ We cite the answer there; מישתרי בשר וכי שחט סלקא דעתך אמינא שחיטת קדשים שחיטה ראויה היא דהא אי נחר וזריק דם לא מישתרי בשר וכי שחט. מישתרי בשר ושחיטה ראויה היא קמ"ל.

²² See נחלת משה and חי' רע"א.